

ORSZÁGOS SZECHÉNYI KÖNYVTÁR

1802

Budapest, VIII., Múzeum körút 14.

RMK I. 570/a

(Töredék: B-iv csonkán.)

(Az ezzel együtt kiáztatott másik széphistória-töredék nyomdai meghatározását ld. MKSz 1964. 354./Sándor István/.)

Országos Széchényi Könyvtár

Lett. no.: V. 399-18/1965.

~~HIYATALBÓL~~
~~DIJÁTALÁNYOZVA!~~

Kérdé itt valaé az én vig berelmem, Monda hogy itt va-
la firata keserven, De hogy fel nem kelél, el méne te tölled,
lilyen bókat hagyva mondanom te néked.

Kétber meg el jövök beretöm látnia, De az mi törvényünk
többé nem mutattya. Ha akkor fel nem kelbeméllyem lát-
nia, Nem jöhetek többé én ötet látnia.

Másod nap-is délkor az kertben jutának, Hasonlatos-
képpenakkor-is járának, Az bálláfra menvén Abßony az I-
nasnak, Ajándékot ada hogy engedßavának.

Harmadbor Argirus az kertben bé méne, Könyve legö-
rögvén feltekinte Menyben, Nagy foháßkodással Istenhez
könyörge, Halgass meg engemet ki lakozol Menyben.

Ennyi fáratságom ne légyen héában, Atyámat Anyámat
az én orßágomban, Erette el hadtam jöttem ez orßághban,
Ha meg nem láthatom esem rút halálban.

Az bép veter ágyra nem akar fekünni, Arnyékos fa alatt
akar csak sétálni, Az álomnak magát nem akar adni, Az I-
nas búdosik nem tud mit mivelni.

Nagy sok ideiglen belyel sétált vala, Az Inas melléje vég-
re állot vala, Az aytót-is immár megnyitották vala, Alom
hozó bellöt hogy reá bocsátá.

Királyfi az ágyra nem mebetet vala, Az bép zöld Pásitra
fa alatt dölt vala, Mellyet az bép leány eßében vött vala, Ke-
serves jay bóval mégven ő hozzája.

En edes berelmem Atyádat Anyádat, Erettem el hattad
gazdag orßágodat, Mely héában töttél ennyi fáratságod,
Csak egyber hallanád én keserves bómat.

Jay melly morúság bállá én bívemben, Hogy nem be-
sélhetek te keservemben. Nem láthatlak immár többé

Avagy csak azt mond meg-
felé vagy on te lakó városod, N
meg látod, Avagy meg találal

Az keserves leány vissza tek-
görögnek vala, Mi hasna berel-
orßági ember ha nem jöhet od

Az Fekete várost tudakozd
ott megh találß monda, De
jöhetz oda, Leány azonközbe

Többet ott egymással nem
az leány el tünék, Az Ißú el h
bé méne kertben meg állapék

Az leányt az Király fohul r
az földön meg látá, Könyve I
dena Abßony-is el fokada sírv

Az keserves Király illen b
bé Philarenius bava, Igaz léß
Az alma meg érés fordul bán

Az Attya és Anya fiát vig-
relmes Istápjá, Ne had maga
ra, Had értsem meg tölled m

Királyfi sokára eßére jöt va-
vesen síra, Oka te vagy ennek
attad mégyek mayd börnnyü h

Tolvayt küldöttél volt ho-
fosta az én beretömtöl, Búcs
nyétöl, Nem akarok többé fe

Nagy sok vigabralást Atty
oka jó fiam azt mondgya, N
küldtem volna, Sok bó utá

bé ment vala, Leánynak bép-
ni sem innya ő nem akar vala,
em látná.

ben bocsátá, Hóhért az keser-
z kofát hamar hordoztatá, Az
á.

vala, Minden jószágából ré-
bi házánál többé nem akarna,
ki nem vólna.

událkoznak, Mind az ketten
e hadgy édes fiam miiket ily
kat étted rút halálra.

llötte önek, De semmitt be-
t egy dühüt ember kiált min-
öbbé ő földének.

tartttalak, Még fuvó béltöl-
ke nemben hidgyed tartot-
d mint ohaytlak.

m használna, Arannyat nagy
nya házban jaygatva sirattyá,
k indula.

ól ki áfatá, Mint egy áldoza-
lfiát keserven siratá, lövendő

ólt vala, Ok nélkül halálra én
gom lásd nekem mitt hozá,
ta.

ya sirattyá, Szolgáló leányi
ólna ugy kesergik vala, Nem
ólna.

Nem sok idő mulván az leány eljűta, Ki Páva módgyá-
ra aytón bé nyomtata, Hat bép gyenge leány ő utánna vala,
ő sokot helyére menni siet vala.

Igen meleg idő az időben vala, Földigh terjet haja mint
egy látor vala, Szép fényes tündöklő arany binű haja, Szép
gyenge bémélynek árnyékot tart vala.

Testén ingadozik tetbinű ruhája, Lengedező fátyol fe-
jére boritva, Gyenge zöld Pásitot az allya csapdossa, Gyen-
ge piros bine mint ha mosolyogna.

Fejér gyenge lába mint Hattyunak tolla, Saru az ő lábán
akkoron nem vala, Csak az lába feje mint hó lázik vala,
Zöld harmatos Pásit nedvesíti vala.

Mihelyen Argirusť nyofolyán megh látá, Megh ismére
mindgyárt reája borula, Gyenge keűkenővel ortzáját le von-
nya, Veritéket mindgyárt meg enyhité rayta.

Monda: édes lelkem serkeny fel álmodból, Had vigab-
tallyalak sok budosásidról, Ertekezzem tölled sok fáratsá-
gidról, Ez ideig való próbán forgásidról.

Ne resteld el hadni érettem álmodat, Lám nem restellet-
ted sok fáratságida, Fel vöttél érettem bivem sok munká-
kat, Kely fel édes lelkem had hallyam meg bódát.

Az ő feje felettön sok sirásokat, Véghre Inassának mon-
da illyen bókát, Im látom Vradnak veszedelmes álmát, Ha
fel serken mond meg töllem hallot bókát.

Az te bép beretőd itt vala azt mondgyad, De te el nem
hadtad érette álmodat, Még csak kétber eljö látnia te hoz-
zád, De többör el nem jő azt bizonnyal hidgyed.

Ez beűedek után buzgó ohaytással, Az leány el méne ke-
ferves sirással, Argirusťnak bémét sokot orvosághgal, Az l-
nas meg kené tel kele azontól.

érek jövének, Sok ajándékokat
va vélek oly fokban valának, Az
d halgatnának.

ü fokat jártatok, Az Fekete vá-
itek hallotta nekem meg mód-
em nem lében bántástok.

meg nem mondhatá, Mindenik
gya, Sőt meg csak hirrel is soha
anta ember oda juta.

értette volna, Ottan fel kiálta
l lábát is ott fegték meg mon-
os volna.

olá, Magát Ifiú mellé
nni Santa ember m. önda,
bba.

at töttöm, Mer farkas
Mihelt ök meg tudgya
nekem ö

hallod mit befele
küldgyelek

an ériek

mai ndu

egy Abbonyh
gy vala

Ió kedvel az Abbony Ifiat befogadá, Kérdé honnat jöne
s- mi bándékban volna, Nemzetit s- orfágát Abbonynak
megmondá, Honat jö s- mit keres ő azt is megmondá.

Az Abbonyt végtére Ifiú kérdi vala, Az változó helyet ha
tudná hol volna, Mért ő neki oda megh nagy gondgya vol-
na, Néki megmondaná azon kéri vala.

Az Abbony felele, Ifiúnak ezt mondá: Ez városon csak
túl az nem mébbe volna, Egy nagy szép ékes kert csak mel-
lette volna, Kiben egy szép leány minden nap mulatna.

Csak egy szer napjában az leány bémenne, Hat szép föl-
gáló leány mégyen bé ő velle, Monda hogy az volna Tün-
derek Királya, Ifiú hogy azt hallá ugyan meg vidula.

Szemét el nem vébi az Abbony ő rólla, ő sok budosását
erőssen csudállya, Iarással hogy gyözte álmélkodván mond-
gya, Az ő szép bémellyét nézni el nem unnya.

Királyfi ő neki azt is befelellé, Hogy ő az leányért jöt
volna, Mely mebbe, Mint lá, Mely ólga azt is megh befelellé,
Kispl in az Abbony gon

Hajadon leánya Abbony, Ez gazdag Királyfi,
gondola, Im mely szép

mat neki adom hí
got Abbony az

alla, Nyng
azbol
götterel hiteté, Hajadon leányát ő
kérését befelellé, Bebedét az Ab-

akképpen kezdte.
Mihelt bémének Vraddal az kertben, Ez az kis töm-
tek: tegyente kezében, Mihelt annak belét Vradra eref-
ted, Nehéz álom miat ottan el nyomatik.

Az szép leány onnan mikor el ki megyen, Ez kicsin
kenettel kend meg ő semeit, Az nehéz álomból őtet fel ser-
kencsed, Ha Vrakaró lenni fiam azt mivellyed.

Maga az Abbonnak más bándéka vala, Mert édes leányát
Argirusnak bánta, De az bolond inastim mint el áltatá, Ab-
bonynak engede Vrat el árúlá.

Reggelt aligh várja Argirus fel kele, Az meghmondot
helyre inasával méne, Az szép drága kertét mikoron el éré,
Lassan aytaján az kertnek bé méne.

Csoda ékeességét az kertnek csudállya, Szép folyó for-
rásra a kertben találá, Mint egy olvasztot réb olyan finű vala,
Az helynek-is nevét arról hiyják vala.

Zöldellő borostyán kertét környül fogta, Cyprus és Pus-
pángal az kert tellyes vala, Pirosló Narancs fák az kertben
plántálva, Liliom virágok bővölködnek vala.

Kertnek közepiben sok fák valának, Szagos Balsa-
mum fák szépen illatoznak, Terjedt sűrű magos nagy
Cedrus fák, Napnak fenyőket tartanak.

Egy szép tiszta forrás arnyékában, Szépen hõmbö-
lyögvén földből fel emelked, Szép lassu folyat
széjjel folyván, Gyermekét mindenüt ábrat

Drága szép nyosolya ott az kertben vala, Szép
tyollal béboritva vala, Minden nap az leány
fik vala, Szép leveles fának hivõs arnyékában.

Ifjú szép Argirus mihelyen meg látá,
ugyan meg vidula, Az ő szeretõjét farat ter-
közél nyosolyához állá.

Abbonytól adatot tömlöt meg boritá, Alom
Vrára bocsátá, Mely miat Argirus úgy el alut vala, Mint egy
nõlt eleven ágyra borult vala.

Nem

Vdvara ő véle bezzeg ékes
ki nem tûrhette, Edes ábrázatt
nappal sok búz az ifiat kesergi.

Az begény Argirus hegyeke
nappal ébak felé megyen, Kit e
De senki várofról nem emleke

Csak egy Inasával ő budol
immár jutot vala, Egy nagy ha
la, Egy féles barlangban egy k

Mikor az barlangnak félire
egy nagy embert látá, Vgyan
látá, De vissza fordulni immár

Bátoritván magát igy
immár semmit ez világba
tem nagy búban, Ez fók u

Egy nagy ember lerdék
gond az ő nagy sovának,
-is csak keredéd

Argirus bátorsággá
leiben nagy

miért faradna ő az.